

дала му да яде, а въ това време пжтната врата така силно се заудряла, че цѣлата кжща почнала да се тресе.

— Ахъ, ето, той е, — казала жената. Ако те види, ще убие и тебе, и мене. Какво да те правя?

— Скрий ме въ печката, — подсѣтилъ я Янко.

Печката не била запалена, и Янко лесно се пхналъ вжтре.

Въ това време великанътъ влѣзълъ въ кухнята и почналъ да се кара на жена си. Отъ гласа му треперѣли всички чинии. Янко видѣлъ презъ пукнатина на печката, какъ великанътъ поглѣщалъ месото. Следъ като се наялъ, той изревалъ на жена си:

— Донеси ми кокошката!

Жена му веднага сложила на масата една хубава жива кокошка. „Снасяй!“ — заповѣдалъ великанътъ, и кокошката снесла едно голѣмо златно яйце. „Снасяй пакъ!“ — и кокошката все снасяла по едно яйце, по голѣмо отъ предишнитѣ. Дълго се забавлявалъ той съ кокошката, а после захъркалъ край огнището.

(Следва)

Преразказала Илина Петрова

ИДЕ ТЯ

Небето висне мрачно и навжсено,
готово да заплаче.

Припада здрачъ, часътъ е вече късенъ, но
въ полето още виждатъ се орачи.

А вѣтърътъ извива своята пѣсенъ и
листата сетни брули;
пристигатъ запѣхтяни днитѣ есенни
и мѣкнатъ круши, ябълки и дюли.

и вестъ, че съ радостъ въ погледа си свѣтнала
ще дойде лута зима,
широко снѣжна мантия разметнала,
за да скрие, где каквото има.

Д. В. Василевъ